

som Overanklageren i at undgaa, at Tiden spildes med Ting, der bag efter paa Grund af formelle Fejl maa gøres om.

§ 222.

Det er selvfølgelig Meningen, at den stillede Sikkerhed efter Rettens Bestemmelse skal tilbagegives; hvis Tiltalte findes, og Vidneforslen viser sig at være af Betydning eller dog rimelig, men skal anvendes til Dækning af Udgifterne ved samme, hvis den viser sig betydningsløs og urimelig. — Regler som de i 2det Stykke givne fandtes ikke i det tidligere Forslag. Reglerne i 1ste Punktum tilsigtede at give Tiltalte Adgang til at faa raadet Bod paa, at Paatalemyndigheden mulig har benyttet sin Valgret med Hensyn til Værnetinget for enkeltstaaende Retshandlinger eller Forundersøgelsens med ensidig Hensyntagen til Anklagers Interesser, eller at den Dommer, som har haft med disse forberedende Retshandlinger at gøre, har vist en lignende ensidig Interesse.

§ 223.

Den her givne Regel om Forandring i Bevisfortegnelsen er simplere og friere end det tidligere Forslags § 273, der til Dels foreskrev en bestemt Frist, regnet fra Domsforhandlingen, inden hvilken saadan Forandring skulde anmeldes. Denne Frihed er paa den ene Side naturlig under Hensyn til den store Forskel, der kan være i Henseende til det paagældende Bevises Betydning og Forhold til Sagen i det hele, paa den anden Side uden Betænkkelighed, da Modparten altid, hvis Sagen endnu ikke er berammet, kan rette Anmodning til Retsformanden om at give den fornødne Frist i Anledning af det anmeldte ny Bevis, eller hvis Berømmelse alt har fundet Sted, kan anmode om Sagens Udsættelse efter § 229; (om ny Beviser, der først fremføres eller anmeldes under selve Domsforhandlingen, se § 251).

I Henvisningen til §§ 219—222 ligger blandt andet, at, hvis der fra Tiltaltes Side anmeldes et nyt Bevis, der skal tilvebringes ved det offentlige Foranstaltning, og der mod saadant Bevis rejses Protest fra Anklagerens Side, træffer Rettens Formand Afgørelse desangaaende.

§ 224.

Den her omtalte Bevisførelse inden Domsforhandlingen kan enten være besluttet af Overanklageren eller være fremkaldt ved en Begæring fra Forsvarets Side i dets Bevisfortegnelse eller Tillæget til

samme, imod hvilken Anklageren ikke har protesteret, eller som Rettens Formand har tilladt i Henhold § 222 trods Anklagerens Protest. Med Hensyn til Sikkerhedsstillelsen jfr. Bemærkning til § 222.

Ifølge 2det Stykke foregaar den her omtalte Bevisførelse efter Reglerne i Kap. XX; de Regler, der i saa Henseende navnlig ville være af Betydning, ere Reglerne i §§ 207, 208 og 210. De fornødne Udskrifter vil sige mindst 3, nemlig 1 til Overanklageren, 1 til Forsvareren (eller Tiltalte) og mindst 1 til Retten.

§ 225.

Den for Sagernes Berømmelse her givne Regel er formentlig den eneste praktiske. Hvornaar en Sag kan tages for til Domsforhandling, maa jo nemlig bero ikke blot paa vedkommende Sags egen Beskaffenhed og Forberedelse, men ogsaa paa, hvilke andre Sager der skal til Behandling paa samme Ting. Først naar der haves et vist Overblik herover, vil Retslisten kunne udfærdiges, og den enkelte Sags Forhandlingsdato med nogenlunde Sikkerhed fastsættes.

§§ 226 og 227.

Saaledes som Domsforhandlingens Forberedelse i det hele er ordnet efter nærværende Udkast, har man fundet, at det hensigtsmæssigst kan — saaledes som det ogsaa bruges i Norge — overlades Anklageren at foranstalte Tiltalte, Vidner og Syns- og Skøns mænd indkaldte, og at det kun vilde være unødigt Omsvøb, om Indkaldelserne skulde udfærdiges paa Rettens Kontor. Stævning til en bestemt Dag til Tiltalte (derunder ogsaa den fængslede Tiltalte) vil sige Stævning til den Dag, paa hvilken Overanklageren efter sit Skøn antager, at Sagen vil komme for (om Tinget er Tiltalte underrettet ved den Paategning, som derom findes paa Anklageskriftet, § 216 in fine.) Ved Bestemmelse af Dagen vil Overanklageren først og fremmest have at se hen til Retslisten, hvis denne er fastsat. For saa vidt han imidlertid er paa det rene med, at visse Forandringer i denne ere eller ville blive nødvendige, bør han selvfølgelig indrette sin Stævning derefter. I Tvivlstilfælde bør han ikke lade Stævningen udgaa tidligere end det af Hensyn til 4. Dages Fristen er nødvendigt, men paa den anden Side stævne til den tidligste Dag, hvorom der kan blive Spørgsmaal. Tidligere end paa den i Stævningen nævnte Dag vil Sagen nemlig ikke uden Tiltaltes Samtykke kunne be-